

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupený Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční arbit**, se sídlem Legerova 1581/27, Praha 1, ve věci ochrany proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2019, čj. 8 A 136/2018-27-32,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. FA/SR/ZP/613/2017 o návrhu žalobce ze dne 8. 6. 2017 na zahájení řízení proti České pojišťovně a.s., jímž se na základě uzavřené pojistné smlouvy domáhal, aby žalovaný rozhodl o povinnosti České pojišťovny a.s., vydat žalobci částku ve výši rozdílu mezi kapitálovou hodnotou pojistného nesníženou o neoprávněně odečítané poplatky a náklady a souhrnem skutečně přiznaného odkupního a mimořádných výběrů a zaplacení zákonného úroku z prodlení z této částky.

[2] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku městského soudu. Namítá především, že není příslušný o návrhu žalobce rozhodnout, neboť jde fakticky o spor mezi dvěma podnikateli. Stěžovatel zjistil, že někteří spotřebitelé zastoupení stejným zástupcem přiznali existenci smlouvy o postoupení pohledávky, na jejímž základě došlo za jednorázovou úplatu ke změně v osobě věřitele pojišťovny. Nadále jím není spotřebitel, ale zřejmě jedna a tatáž společnost s ručením omezeným. Stěžovatel dále poukázal na několik vad v řízení před městským soudem.

[3] Společně s kasační stížností vznesl stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku. Nemůže vyloučit, že splnění povinnosti uložené mu napadeným rozsudkem bude představovat jednání *ultra vires*, které mu zapovídá Ústava a Listina základních práv a svobod. Podle stěžovatele není ve veřejném zájmu, aby byl nucen vydat nicotné rozhodnutí. Městský soud nepřihlédl k vážným pochybnostem o příslušnosti stěžovatele vést řízení o návrhu žalobce, k obstrukčnímu jednání zástupce žalobce ani k nařízení ústního jednání, při němž stěžovatel mohl odstranit pochybnosti o své příslušnosti, a zároveň odmítl příslušnost stěžovatele posoudit, byť tuto námitku stěžovatel v řízení o žalobě vznesl.

[4] Žalobce považuje návrh na přiznání odkladného účinku za nedůvodný. Stěžovatel měl déle než rok na posouzení podmínek řízení. Dle názoru žalobce se stěžovatel snaží pouze *ex post* omluvit svou nečinnost, neboť do dnešního dne ani v jediném případě nerozhodl, že k vedení řízení není příslušný. Pochybnosti stěžovatele o jeho příslušnosti jsou navíc vystavěny na paušálních domněnkách, nikoli na konkrétních skutečnostech vztahujících se k žalobcovu případu.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Odkladný účinek lze tedy kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Kromě formální podmínky, již je vznesení příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Povinnost tvrdit a prokázat hrozbu újmy přitom tíží stěžovatele (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20). Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že „s ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS).

[7] Zdejší soud se již opakovaně v obdobných věcech zabýval návrhy stěžovatele na přiznání odkladného účinku, v nichž uplatňoval stejnou argumentaci jako nyní (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2018, čj. 5 Afs 352/2018-23, ze dne 10. 12. 2018, čj. 5 Afs 353/2018-23, ze dne 20. 12. 2018, čj. 6 Afs 341/2018-22 a ze dne 13. 12. 2018, čj. 6 Afs 342/2018-23). Dospěl k závěru, že pouhá hrozba vydání nicotného rozhodnutí v důsledku respektování závazného právního názoru vysloveného městským soudem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele nepostačuje. Nejvyšší správní soud nemá ani nyní důvod se od těchto dříve učiněných závěrů odchýlit.

[8] Nejvyšší správní soud proto nejprve zkoumal, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že povinnost správního orgánu rozhodnout v souladu s právním názorem krajského (městského) soudu vysloveným v rušícím rozsudku (vydaném v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS a ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Obdobné konstatování platí i pro případ, kdy soud stěžovateli na základě důvodné žaloby na ochranu proti jeho nečinnosti uloží vydat rozhodnutí ve věci samé. Jak již bylo uvedeno v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2018, čj. 5 As 352/2018-23, o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku ve skutkově i právně obdobné věci, „tvrzení stěžovatele o neschopnosti dostat podmínkám v rozsudku městského soudu jsou obecná a nevypovídají nic o tom, v čem konkrétně má jeho újma spočívat.

pokračování

Nejvyšší správní soud již mnohokrát uvedl, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Ads 313/2016 - 27, bod 6).“

[9] Nebyla tedy splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dalšími podmínkami již proto nebylo třeba se zabývat.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. dubna 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu